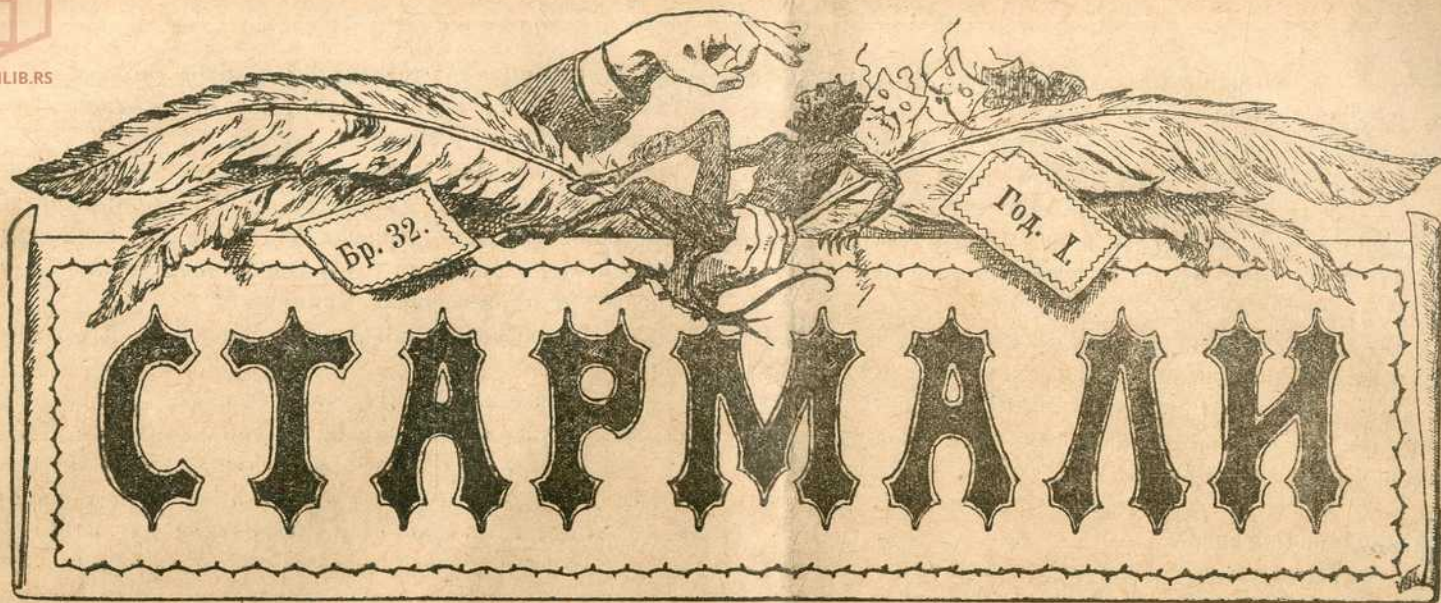

WWW.UNILIB.RS

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

У Новоме Саду 20. новембра 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10, — 5, — 2½, динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Нешто к ситуацији данашњој

О састанку Берлинском
Двају-ју царева
Нагађало с' мудро
А и лудо што-шта;
Сад морамо да читамо и то
Шта нам вели та берлинска „Пошта“.

Та је „Пошта“ врачара позната,
У длан врачат' врло јој је мило
„Krieg im sicht“ је негда
Она рекла прва —
Тако се и збило.

Сад опет булазни
О некоме „сунцу“ —
Чуј: „о сунцу рата“
И молује, како с' руски ор'о
Са аустријским у рамена хвата.

А Берлинци то читају мирно,
Ка' да нису наши
Алијанцијаши.

Поручују и то:
„Augen auf halten
Pulver trocken halten!“
Ал не кажу крај порука тога:
Не бојте се — три смо на једнога!

Пријатељи драги
In so ernsten Zeiten,
Те поруке ваше
Wie soll man sie deuten?

И пештански Лојдош
Већ трпцом трга;

Вели: На што да се
Ћаво на зид црта!
(Који зид он мисли,
Не питајте мене —
Можда онај, уз који су
Притисли Славене).

Истина је, неки, —
А то је већина,
Ни надали с' нисмо
Бољем из Берлина.
И од те већине
Да се савет иск'о,
Не би се стајало
Данас тако ниско.

Можда ће се искат',
Кад већ буде касно.
(Чекати на касно
Врло је опасно.)
Ал ми ћемо рећи,
Ма да не чујете:
Тешко сваком кога
Бунило помете.

Кр—р.

Путовање по свету
(Малко је налик и на тумарање.)

Из мемоара једног Београђанина.

V.

Даље смо причали један другом и ове новости:
— Хрватски сабор закључује, да се сме ћирилицом говорити, али да се писати мора латиницом.
— Један српски учитељ преводи име славног педагога немачког Дистервега са: Мрачни пут, и изводи из тога, да је заиста мрачан пут онај,

на који су се дали учитељи и педагози. (Quem dii ode-
re, paedagogum fecere!)

— Почине страстна недеља; српски прваци казују по новинама један другом своје мњење.

— Један научењак и велики господин путује на жељезници увек на другој класи (навикнут је — вели — од детињства, јер је и у школи увек био у другој класи).

— Из облака паде нека велика тиква и распршта се, а из ње појури рој најновијих српских песника, па полети у редакције белетристичних листова. Уредници опцијени од читања тих одушевљених песама падоше у „сајферванзин“ (пијачачко лудило).

— Аца Зуб даје читати „молебствија“ да не потуче лед винограде.

— Место новосадског проте још се не попуњава, јер новосадски епископ [као што изјављује изаслатој депутацији] још није прочитао допис општине, у којем му се јавља да је прота пре две године умро.

— Принц Кобург налази сада да је у његовом **Ebenthal-у равније**, него у **Трнову**.

— Један карташ примећује да ће идућа 1888. година бити „кунштук“, јер има три осмице.

— Доктори још не знају на што је слезина, ал' Циганин Петко испржио па појео велећи: Па слезина је за јело!

— Један ригорозант полаже — оружје.

— Уредник „Бачванина“ на аудијенцији код **Германа** приповеда овоме, како има у Новом Саду људи, који су се с **Јотом** слизали.

— Па кад лед може тако да шкоди виноградима, зашто онда људи хладе вино у леду?

— Опет једно позориште изгорело, баш кад је било пуно света у њему. (Они узани као глиста и

дугачки ходници од новосадске дворане код „Јелисавете“, у којој се дају толике „Беседе“ и балови, још се трпе).

— Новосадска читаоница шиље наново претплату на „Кикирики“-а, да јој не би који број изостао; напротив београдски „Просветни гласник“ читаоница не држи, јер „гласник“ тај не доноси онако лепе илустрације о нама као „Кикирики“.

— Пера Тодоровић заводи војску за **Гарашплавину**.

— У редакцији „Видела“ буши се артески бунар ради нужног материјала за уводне чланке.

— Недавно се вратио из Африке славни путник **Голуб**, а сад опет веле, да наш Герман иде у Африку. Да ли ће се и он као голуб вратити натраг?

— Ноје је познат са своја три сина **Сима**, **Хама** и **Јафета**, али је још много познатији с тога, што је изнашао вино.

— Један ђак, који је пао на испиту зрелости, пише преко ферија чланке за „Видело“.

— Нептун има „четири месеца, а уредник „Брке“ добио је под напредњачком владом шест месеца

— Једна трговина препоручује калуђерима нормалне (вунене) појасеве по Јегеру; али је тешко данас наћи нормалан трбух за те појасеве!

— Господин **Г.** гради мртвачки сандук нашој аутономији, само му још фали једна даска.

— Тако смо као што видите дуго и дуго ћаскали ја и мој пријатељ **Панчевац** а и заборавили смо каква нам опасност прети. То је било баш пред оне дане, кад је оно астроном **Фалб** предсказао пропаст света.

— Боже мој какви ли су то били основи, на

ПОДЛИСТАК.

Једна година из мог ђаковања.

Од Пошунгуца

ПЛАЧЕВНО СБИТИЈЕ КОЈЕ НА ВЕЛИКО ЧУДО МАЈСТОР СЕПИКИНО ЈОШ НИЈЕ УШЛО У ИСТОРИЈУ.

(Баш да се не кајем што сам га написао.)

„Шча јест човек кад га какова страст преузме, либо каквово умечтаније ума ујеже му мозак?“ — премишљао сам ја у својој (мамурној) глави идући са жељезнице да тражим себи стан. Ишао сам од куће, дакле разуме се са „пуним џеповима“ (марама и триња од дувана). И још нисам ни дошао био до одговора: „Ништа“, ал' ме на једаред трже неки ибришим-гласић од прилике у овој суштини:

„Ију“, гром га спалио, да га спали њега! Та тај је за цело ил' луд ил' пуст!“ Ја сам се већ био уплашио да се откуд смисао и комплиментативних речи не тиче моје маленкости; за то се „плашљиво“ осврнем, и то онако у пола, ал' на моју срећу спазим да за мном још нико не пружа прст, шта више, да још ни шегрти не трче за мном — и то ме је као окрабило. За тим се чуо из исте авлије један много флегматичнији глас: „Ћути **Макрена**, некој плашити живину!“

„Та шта ћути виле те кидале, наставља **Макрена**,

муштерија лупа мислиш врата ће развалити, свињи ти једу пилиће а ти седиш, не наседао се, гледиш и слушаеш све то па се и не мичеш“.

„Е ајде буди ти ту сад паметан ако можеш; јутрос још ни петли нису запевали, а она већ увелико пева: „Жалосна нам срећа, ми морамо пропасти, ти се ништ не бринеш...“ Па добро, ето сал се бринем. Сад опет: „Шта се бринеш? . . .“ Хвали ти бога св. Петре, то ти ја кажем, што нисам ја био први човек, а моја би **Макрена** не ону забрањену јабуку, него и тебе, и св. **Архангеле** и све колко год вас тамо има — загризла.“

Ово последње је разуме се, говорио пошто је најпре добро видео да му је дражесна супруга **Макрена** већ у дућану.

Та ми се сцена допадне, те хајд унутра да питам од комендије за квартир, ал' они на моју велику жалост нису знали за комендију, него су баш имали једну собу.

Уђем дакле у ту (назови) собу, јер иначе је више била подобна хамину; ал' што јест, јест, била је чиста па чак и — молована. Истина, на томе молерају нису баш први вештаци показивали своју даровитост и вештину, јер је ту било: сова, рода, скакаваца, мишева, цвећа и т. д. и кад би човек хтео да баш погледи шта је које, морао би добро отворити очи, да не би н. пр. казао од скакавца да је мајмун, од сове — веверица, од крина

којима је Фалб базирао своје црно пророштво! запитам за вечером мога пријана.

— Та има основа доста, одговори он онако преко ђурчијег батака и млатајући виљушком. Ето н. пр. доказују астрономи, да се земаљска осовина већ полако осушила, да ју и најмаснијим „Виделовим“ лажима не могу више да мажу; па онда ти знаш да репате звезде значе пропаст света, а ти видиш, како се на променадама и по игранкама појављују силне репате звезде са реповима од тешке свиле, а ту онда мора бити судара и мора свет пропасти; после узми и ово на ум: људи пiju само вино и ракију, а вода се не тоши, те се све више и више гомила, па ће поплавити земљу; друга поплава прети од силних српских календара и рожданика; а свет ће се већ и с тога морати окренути тумбе, што сад историци доказују, да Вукашин није убио Уроша (па ваљда ни Каџин Авела) и да Вук Бранковић није био издајца; напослетку свет мора пропасти већ и због тога што су у Београду престали „напредњаци“ фирчафтовати.

До душе морао сам признати да мој брат Панчевац има право.

Уз то још мора се и то на ум узети, да су овладале светом разне болештине о којима на VI. хигијенском конгресу у Бечу ни спомена не беше.

Тако многи српски листови добивају пренумерантску јектику;

Београдске акције њихове банке добивају падавицу;

Многе куће у Нађкарољу, Весприму и у Вировитичкој жупанији пате од неког запаљења;

Бугарски кнез се тужи на тешку столицу;

Многи касири пате од очију (контролорових);

— рода и т. д. ал тек боје су биле све могуће ту — а то је главно!

Погодим се, јер нисам имао петље да чему замерим, и одмах и останем ту.

У квартиру смо били (а то сам тек ноћу дознао) нас двојица, т. ј. ја и један — миш. Ја сам плаћао 4 ф. за квартир, а колко је он, то још ни данас не знам. Но набрзо увидимо обојица, као паметни људи, да у том квартиру није пробитачно остати целе зиме, и он се одмах, не бивши пријатељ мојих посета и комплимената, чим сам му ја нашао рупу и хтео да изразим своје дубоко наклоненије спрoћу његове нахтмузике, поред које сам се ја најслађе превртао, — исели, а кад сам се ја иселио, то ћете већ чути, ако вам т. ј. није какав обешањак већ приповедао.

Соба „ми“ је (т. ј. кад се онај пријатељ већ иселио) била толика, да кад ми какав друг дође, ја морам да идем у кујну, ако хоћу да ми је он мало комотнији. То ми је испрва било занимљиво т. ј. док сам ја то онако са више г — шаљивог гледишта посматрао, ал' кад дође зима, и ја будем принуђен да бацам шалу на страну (мал' не рекох на стрину), јер се у тој кујни није ложило, настаде велико питање, које, истина, ни најмање није пореметило физичке законе, шта више, није се ни само источно питање нашло у неприлици, — питање: шта ћу сад? Дуго

У карловачкој пивари пати пиво од врућице; Хрвати пате од балабана (кијаћеду);

Сегедњ и цела Посавина кубуре често од водене болести;

Српска књижевност пати од рака;

Албанија је више с чиром него с миром.

А то све не води добру и благостању.

Па онда и ти силни ратови! Па Назаренство! До душе како Назаренима забрањује њихов коран узети пушку у руку и убијати људе ни криве ни дужне, то онда кад би сви људи били Назарени, не би било ратова. С тога би добро било, да министри свију држава постану Назарени, те би тако престала сва отимања и ратови, па наравно и сви ратни дефицити.

Но сад ми је већ доста и бављења у Панчеву. Наумим да се кренем кући. Киша је падала, мокро и лапавица тако, да се карактер једног уредника излопао до колена. Приближује се зима. Дрва која су нам летос давала хлада, сада ће да нас греју, а многи родољуби, који су нас летос грејали, сада су хладни. Француске се коморе распуштају, а наше се коморе пуне, јер иде зима.

Као што рекох науних да се кренем кући.

Јест! Ал где ми је кућа? Забуњен од шаренила што сам га на путу видео, чуо, омиришао, окусио и опипао, тако су ми се свих пет чуства помела, да управо рећи не знам ни куда припадам, ни одакле сам. Чисто ми долази као да сам постао неки Дамјано-и Козмо-полита.

Стадох главу лупати, да се сетим одакле сам.

Помислих вајпре да нисам из Карловаца?

Опицам се по хаљини и турим руке у џеп да

сам промишљао док ме на послетку није нека мисао скебала за мозак, или боље рећи, док ми није мозак укебао једну мисао, те окренем сасвим други лист т. ј. ја обично уђем у собу а госта обично оставим у кујни, и питање је било решено.

Осим тога имала је соба још једну ману т. ј. врата, која су на њој била, нису била од те собе и (за дивно чудо!) нису баш здраво ни пасовала, па се брзо хладила, те сам морао, пошто нисам био рад да се једног лепог јутра нађем смрзнут, изабрати сасвим други начин спавања т. ј. лежао сам на оно мало јоргана, под главу сам мећао своје хаљине а покривао бих се чаршавом, јастуцима, зимским капутом (т. ј. то бих урадио да сам га имао), сламљачом и свачим што би ми пало шака, па ипак је кад-кад клима у соби тако „ниска“ била, да сам ја мој врат по недељу, две дана „високо“ држао. (Ко је учио физику па још уз то био сиромаш, неће му ово ни најмање бити чудновато)

Тек други дан дознам ја да газда има и једног сива, који није имао обичај да седи за бадава код куће, него је по биргузима лупао (другима) главу, како ће дуговео своје да (не) плати; и то како сам дознао? Дођем ја кући а на мом или боље рећи газдаричином кревету лежи неки браца на хрче да се сав дувар с оне стране ознојио. По изрибаној соби присут мој дуван. Моја бела кошуља, шт

видим има ли која кесега у џепу, но не нађох ни једне: из Карловаца дакле нисам!

А да нисам из Ирига?

Измерим рифом једну руку, па измерим и другу: ни једна није краћа, дакле Ирижанин нисам, јер као што је познато, сви Иражани имају једну руку краћу, и то отуд, што кад држе кантар да мере креч, а они једну руку некако згрче, па им тако временом остане краћа.

А да нисам од куд из С

Станем на огледало и погледим се: немам црвен нос. Дакле из С*) нисам!

Нисам ли случајно из Турије?

Опилах се око појаса и не нађох у лара, дакле из Турије никако нисам.

Хајд' — рекох — да видим да нисам може бити из Београда?

Но кад помислих, да још никад нисам био ми нистарски кандидат, то сам одмах престао сумњати о тој могућности, да сам Београђанин.

Но збиља, да нисам како год из српске Атине, из нашег дичног Новог Сада, у ком је она славна рестаурација на агенцији, Тошина пивара и други просветни заводи?

Но прочитах све српске новине од како сам се родио па до данас, и нигде не нађох да ме когод у новинама хвали и свесним родољубом назива, те из тог увидех да није могуће да сам Новосађанин.

Бадава, ја сад не знам шта ћу и куда ћу. Кући дакле ићи не могу, јер не знам од куда сам. Ништа ми дакле друго не остаје, него остати на путу, т. ј.

*) Да се не би когод нашао оцепљен изјављујем да овде под С. не мислим Сентомаш, Сомбор нити Суботицу, јер да из тих места нисам, о томе и не сумњам, јер то већ унапред знам по томе, што немам ни куће ни сто ланаца земље.

је била на кревету лежи на пљуваоници, а нов бели шешир вири мало испод његових прљавих ципела.

Погледим га зачуђено, јер колико се ја сећам, осим матере сам још само једну сестру имао која би ми могла у госте доћи, на коју ми он ни најмање није изгледао налик, и онда да л' сам у том тренутку био љутит ил' флегматичан, то баш не знам, ал' толико само знам да сам зграбио био онај најдебљи речник, и баш сам хтео да му запушим уста да тако не хрче, ал' уђе газдарица унутра па се поче одмах извињавати и на послетку ми разјасни с ким имам несрећу.

Почнемо га заједнички дрмусати, ал' наскоро увидимо да је то луксуз, и да то баш ни најмање не дјејствује на његов слатки сан. Сад опет газдарица скеба онај мој речник, те колко год је могла (а могла је добро) бубне га трипут, четир по звезди ал' то тако одушевљено, да су се све тресли пендери. Е ово је, бога-ми, сад већ и на њега подјејствовало, јер он се сад преврну овамо, прогунђа неколико стихова, из чега сам видео да није (у тај пар био) „празна глава“, пључне мени на чакшире, и захрче наново. Газдарица је хтела да настави операцију, но ја јој нисам дао, него га изнесемо из моје собе у њину, и ту га оставимо да сладак сан борави. . .

Све те прилике (и неприлике) учине то да ја у сред зиме изађем из тога стана и одем у други.

путовати и даље. И тако дакле ја сам вечити путник, те ћу бележити и даље моје опаске на путу, ако не за потомство, а оно за кошар.

Ђира. Даклем, хвала богу, састала се већ и скупштина у Београду. Све чиста пшеница, као да ју је голуб бирао.

Спира. Е та народ је увек голуб, само кад га силом не натерају да буде или јастреб или пузавац.

Ђира. Руку на срце, Спира, па рецимо голу истину.

Спира. Де реди кад си почео, а ја ћу већ потврдити.

Ђира. Да је нешто „Стармали“ за прошлих 7 година био улизица Гарашанова, или бар шипка уз бубањ виделовачки, он би данас слободно могао по Србији шетати.

Спира. Ни глава га не би заболела.

Ђира. А овако га одгурују као да је и Либералима и Радикалима очи копао. Па какав је то политички морал? Па шта ће из тога изводити млађи људи, који можда немају толико самопрегоревана, колико га има „Стармали“?

Спира. Ја не знам, — али скупштинари у Београду имаће много преча посла него да и о тој маленкости запитају.

Ту нас је било тројица у квартиру т. ј. ја или иначе такозвани Павел, Венијамин Залогојевић и Кузман Дроњак. Што се стана тиче, соба је била велика ал се и она слабо грејала, и то не толико за то, што је била велика, колико за то, што су је слабо ложили. (Гледај у физици: закон у великим собама зими без дрва.)

Одмах још то вече позову они мене на „чашу разговора“, из чега сам видео да су у култури много напреднији, јер ја дотле никад у бирц нисам ишао; ал' пре свега да вас упознам с овом (односно оном) двојицом.

Били су вам то прави контрасти. Венијамин је био из чисто српског-славнога, са имена и мирољубивости своје места — Буљкесе. Оцу му је такође било призиме Залогојевић, што се пак матере тиче она се звала гђа Залогојевићка. Изгледао је не подобје каквог изгладне-лог шумског комарца или туберкулозног скакавца, тако, да кад човек њега гледи чисто и нехотице посумња у оно, да је човек створен „по образу и подобију божијем“. Дакле није баш био лепушкаст. У лицу је био зелене боје, ал' подугачки нос који је „спјешиио“ бради, био је увек „розликаст“ или као што он каже „здрав“. Зуби су му били и ако не баш најчистији, ал по облику доста лопатасти — хтедох рећи — лепушкасти. Иначе уста је имао као да је весло сисао. С брковима се баш није могао хвалити, ал што се тиче браде, била је „наопако“ густа;

П у с л и ц е.

☉. Даклем Бизмарк баца сву кривицу на нека фалична подметнута писма. Ми смо потпуно уверени да је у Берлину било неких подметања — или се подметало пре, или се подмеће сад.

□. Принц Кобург морао је већ до сада да загризе по коју опору јабуку. Ни она јабука, што се зове Waldarfel није одвише слатка. Није прва а неће бити ни последња.

†. Ако до нове године Нови Сад не добије свога избраног проту. — ми ћемо канда у место пуслица морати месити Василице.

○. Од толиких Срба има само један, који иде у Рим на папин јубилеј, — па и тај се прво састаје са Германом у Трсту.

∞. Тај глас донело је „Вражје Доба“ без приметбе. Приметбу је сигурно оставило нама, — а ми је остављамо нашим читаоцима.

+ . Истекле су три године, за које је била у Хрватској суспендирата порота. Мишљасмо сад ће се вратити, — али то иде врло споро. (Нема пороте, ал има спороте.)

††. Има неколико посланика на хрватском сабору, који још једнако седе на две изборне столице. Ал та су господа ипак милостива, обећала су да ће до године изјавити који избор примају, а који не.

✕. Скупштинари дошли су у Београд тако светло да им се ни сена не види. (До сад је био обичај да долазе скривени у колима сена.)

*. Да ли ће боже, скупштина српска митрополиту Михајилу казати Adieu! или ће запитати: А ди је?

△. Да има какво добро старо вино, које се зове: Тимеја, — онда Емилијану Радићу не би било криво да га и чешће понуде: Е пи Тимеју.

Бука. Па шта ће бити ако се житна пијаца премести са овога старог, најзгоднијег места, на коме је толико година била у Новом Саду?

Шука. Неће се преместити, не бој се. Јер ваљда нико не сме примити грех на своју душу, да Нови Сад тако љуто упропасти.

Бука. Па што се онда и почело о томе да говори?

Шука. Чуо сам ја какво је то масло. Пустеће се да ствар дође до Пеште. Па онда ће се казати: пијаца остаје на своме месту. Али ту је правду ишчакчао моћни Паја Мориц у велемоћнога пријатеља правде: коломана Тисе.

Бука. Аха и онда се мисли да ће се сви Срби Новосађани потрудити у Пешту, да пољубе Пају Морица у палац десне руке, а Тису у жврк леве мамузе, — да ће се на сред Пеште заклети, да никад

свака длака ишла је о свом трошку, и што је главно — добро му је стајала! С косом га, истина, нису господ бог милостиви и мајка природа баш обдарили, ал оно мало што је имао, било је и сувише па да човек (ако нема кајша) пукне од смеја. Стајала му је као у заврнутог Мађ... — хтедох рећи као у Мађара заврнут брк, а што се боје тиче, била је црномањаста — као вунташки конац. Све то дакле кад би замислили на једној (трулој) бундеви, имали би пред собом венијаминову главу. Врат му је изгледао, што казла врајла Персида из Вутога, као у „еркалтованог“ штигљица; за што баш тако, то нам ни сама није умела да „ерклерује“, а ја се опет баш нисам много ни „кренковао“ да дознам, само сам у себи рекао: Прими је господи да се не пати!

Иза таке, почитанија достојне, главе, долазио је зеленкаст капут са самим џеповима, или боље рећи долазили су џепови са зеленкастим капутом. Кад га је (а то сигурно није било скоро) наручивао, сигурно је рекао снајдеру да гледа само нек напред буде доста џепова, макар натраг леђа и не било.

Сад ако замислите себи после ових џепова (с капутом) један „фриц-блау“ пруслук са сијасет рупица, од којих нису баш све биле за дугмад начињене, јер понеке су мољци, а понеке, бога-ми, шустерске калфе направили; а после њега једне чакшире, у којима је било нешто мало

и ногу, за које не смем рећи какве су боје биле, јер ту већ више није било боје; које су се опет завршивале са позамашним џипелама, и искривљеним штиклама (чиме је доказивао да је земља округла), за које ни сам не зна шта су коштале, јер га шустер још није тужио, — имаћете пред собом мог првог содруга Венијамина.

Био вам је то један од ретких ђака т. ј. ретко је долазио на предавања, а осим тога био је он од оних, што казо Абуказем, који никад не кубуре с новцима (већ без новаца); што се пак лагања тиче био је тај брат тврдо убеђен, да се другог априла исто тако може лагати као и првог. Увек је готово био ошишан онако „ала фијеско“ или што ми Срби лепше кажемо „ала мудреско“. Особењак је био у сваком погледу н. пр. цича зима, сав свет иде у зимском капутом, само он иде у летњем, и то само за то што зимског није имао. Знао је по јнешто и из јеванђелија н. пр. „вино веселит срце чловјека“ и томе подобно, а што се нарави тиче, био је, што наши кажу, ко добар дан (желим). Црквене тропаре и кондаке није баш све знао на памет, ал кад би их ко певао, он би га лако умео — забунити. Кад би га ко позвао на добар ручак — а! томе би што но кажу скинуо капу или боље рећи мастан зелени шешир, ал кад би му ко н. пр. рекао да су блажени алчущи и жаждушчи, или да печен ђурак не спада у естегиву, он би га (бездјелник један!)

другог човека веће бирати за посланика, већ увек Пају Морица, или његовог сива, унука, праунука, и т. д.
Шука. Тако!? Даклем ти мислиш да та ствар није...
Бука. Ни мало озбиљна; него само гадна, жалосна и смешна.

Шука. Чекај, стани још мало. Али ако се житва пијаца и пак премести ма на које друго место, — шта ће бити онда?

Бука. Онда ћемо видети да некима више лежи на срцу пркос, него благостање вароши. А то дуго трајати не може.

Прави дипломата.

(ипак песма није дипломатска.)

Господин је Мата
 Прави дипломата,
 Нит' зелени, нити бледи,
 Нит' се икад једи.
 У уред доцкан кад год дође,
 Предстојник га грдит' пође,
 Ал' господин Мата,
 Баш ко прави дипломата,
 Нит' се смеје, нит се љути,
 Него само — ћути.
 Дођел л' доцкан кући,
 Зна се полако увући.
 И кад стане жена му
 Читати лекцију,
 А господин Мата
 Ни да би — „пију.“
 Она грди, псује.
 Он к'о да и не чује,
 Већ почне да зева,

био кадар у сред цркве и то баш при оном најсвечанијем: „и молимти сја!“ по сред звезде бубнути (што, узгредно буди речено, и сам признаје да није из катихизиса научно.) Иначе је од како се памти, а памти се од онда кад му је учитељев гаџа, кад је код њега (т. ј. код учитеља, не код гаџе) крао јабуке, искинуо из бутине (6 и по декаграма) мяса — био честит.

Једном речи изгледао је као да се бар за два века раније требао родити и камо лепе среће и његове и моје да је тако био и урадио!

Онај други звао се Кузман Дроњак. Родио се у Глупивци — хтедох рећи у Голубинци, а био је (не буди за зло примљено!) прилично „затубастоуман“, и мало (суукластасте нарави; после су му се родитељи преселили у Бачку. Био је по имену ђак, по карактеру фармазон а по занимању (морски) песник. Увек је изгледао као да је замишљен, и онда обично ил није ништа мислио, тада би обично претресао политику, ил боље рећи гњавио друге сиротане ш његовом политиком) или је мислио како да се — „обесмрти“ (онда би обично стварао песме), и при томе би изгледао тако женијалан, као од прилике во кад прежива.

(Наставиће се)

И у кревет се ва,
 Наш господин Мата
 Баш к'о дипломата.
 Сретне ли га веровник који,
 Тог се Мата ништ' не боји.
 „А, господин-Мато,
 Па како је, како?!“
 Веровник би рек'о тако.
 „Па кад ћете платити,
 Рок чекања скратити?!“
 А на то ће благо Мата:
 „Док ми буде већа плата!“

 Све то тако лако схвата
 Наш господин Мата, —
 Па зар није Мата
 Прави дипломата?!

Жеравица.

Ето ти га на.

Све смо писали и говорили да Г пљује крв, — ал он је сада нешто учинио, да ћемо од сада ми пљувати Крф.*) **Кобајаго вић.**

Шта ће — за чега ће.

Дошла опет нека прија у дућан на иште цица, но ма да јој је момак сав циц показао, није ипак прија нашла за себе еспапа. Прија већ пође из дућана, а момак ће је запитати: „Па каквог ти то хоћеш, секо, цица?“ „Е, каквог,“ рече прија, „грунт му мора бити „пиргаст“ (ту „варбу“ знала је за цело само сека) па да је на „парте,“ између парта лозица, на лозици гранчица, на гранчици тичица, па се зове: „ходи мени!“ — „А шта ће теби такав циц?“ запита даље трговац. „Та, знаш хоћу мојој куми за повојницу!“ „Е,“ рече трговац, онда је друга ствар, то се онда твоја кума породила?“ — „Та није,“ рече прија, „него само танда је тешка, па сам дошла да видим, имате ли такога еспапа, па би можда купила ако се кума породи.“

Јовилим.

Савет.

Љубавне тајне твоје
 Нек чује само цвеће.
 Цвеће је добро, па те
 Исмејати бар неће.

Људима немој причат'
 О мору твојих туга.
 Месецу реци благом —
 Он не зна да се руга.

Скрпиш ли песму, ти је
 Читај пред висом стења.
 Јер глуве стене имају,
 Јест', имају — стрпења. (Fl. Vl.)

*) Нека га нек остане онде; пак не саме да нећемо пљувати Крф, него ћемо га још и благосиљати за то. Ур.

И з ј а в а.

У једном од пређашњих бројева „Стармалог“ распитује неко, где је Стармалов „Ваздухопловац?“

Зло и наопако! Луфтбалон ми је насео у прним облацима баш над острвом Крф-ом. Ако имате, браћо, тамо каквог Грабанцијаша, пошљите га одмах овамо, не би ли се облаци разбегли (јер од Грабанцијаша сваки бежи), и не би ли се тако ја ослободио.

Ваздухопловац.

Како се женске побеђују.

Од М. Јокаја.
(Свршетак.)

„Али за име божије, драги пријатељу, ова ваша шала мени је веома немила. Немојте бити луди. Шта сте научили, човече?“

„Милостивна! Ја сам вам већ рекао шта сам научио,“ уздахну и окрену главу на другу страну а очи заклопи!“

Клариса сад нчје знала шта да чини.

Како да сузбије ту дерњу, ту грозну намеру његову. Кад је свануо и трећи дан она се сва узруја и ушепртљи. Није јој се могло на ино, него сама својеручно донесе му једну шољу супице.

„Драги пријатељу, не терајте мак на конач. Ево вам мало супе. Ево сам вам ја сама донела. Узмите, прихватите се мало.“

„Хм, супа!“ шапну господин Н. са презирањем. „Али мени не треба супе, — ја хоћу да умрем.“

И заиста, он је већ једва могао да говори. Очи му беху упале дубоко, лице опало и бледо као восак, у погледу би му нешто гробовско. Тај човек хоће одиста да умре.

Свануо и четврти дан, и ни једна страна неће да капитулира. Чудна је била та опсада — гладује непријатељ, који напада, да тиме присили опсађеника на предају. Клариса је била на рубу очајања. Та овај је човек већ тако изнемого, да једва дише. Шта да се ради?! Тај ће још и да изврши што је научио. Умреће ту пред њеним очима.

А, та то би био страшан шкандал кад би се рашчуло да је жив, здрав човек због њеног јогунства полагано, пред њеним очима страшном смрћу угинуо. У њеној кући да ко умре од глади! Та њу би морала гристи савест целога века. Сме ли, — може ли то допустити?!

Па онда је премишљала и то, у тога човека мора да е воља ванредно снажна, или је то љубав ванредна, кад је кадар тога ради четири дана ништа да не окуси. То мора да није обична љубав, то је можда она о којој се пева „љубав није шала.“ Та то је баш страст. Такав човек ипак заслужује, бар да га сажаљевамо — можда заслужује и да га поштујемо. Штета би била да такав човек умре.

„Е драги мој Н. ево вам још једаред доносим супице. Отворите уста; ја ћу сама да вас закусам.“

Али јадник већ више није могао да говори, само је главом махнуо, даднувши знак да неће супице.

„Уф, уф, уф! али ја нећу да ви умрете; та ви сте млад човек.“

Умирајушти слѣже само раменима. Та он је већ толико пута казао, што је имао да каже.

Клариса примакну столицу. Седе тик до њега и ухвати га за руку.

„Буди те паметан, драги и мили мој пријатељу и чујте ме!“

Верни мученик усили се те се благо осмехну.

„Чујте ме, ја, вас не мрзим, — ја вас поштујем, управо рећи: ја вас радо имам“ — и то рекавши приклони своју јогунасту главицу тако дубоко, да јој се усне дотакоше његових усана. —

Самоубици учини се као да га је пољубила; толико је још снаге имао да и он макне уснама, да јој пољубац врати — побеђеном непријатељу. И онда се грамљиво маши за супу и сретно је испи.

Још један дан само, па онда неби му више помогла ни супа ни пољубац.

После недеље дана опорави се потпуно. После још једне недеље, дана било им је прстеновање. Ни сватове није дуго одлагали.

На завршетку ове врло поучителне историје допустићете ми да нешто приметим. Кад би ја дошао у таку неприлику да себи жену на тај начин морам извојевати, ја би метнуо у деп коју земичку или бар коју таблицу шоколаде. Са таким провијантом лакше се војује.

У прочем, на утеху мојих поштованих читалаца (а лепе моје читаље макар се мало и наљутиле), ја им морам дошпанути, да наш јунак није требовао мојег савета, већ је — и сам тако учинио.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1888. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ЧЕТРНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добџа комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРЕСТУПНУ 1888

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре продавци добију за готов новац комад по 12 новч

О Г Л А С И.

БОЛЕСТИ СТОМАКА и ЦРЕВА,

ЈЕТРЕ и ЖУЧНЕ БЕШЧКЕ

лече се Липмановим карлсбадским кипењим прашком (Lippmann's Karlsbader Brausepulver) 3 до 4 недељно, а код сувишне дебљине, и нагомилане киселине 4—6 недељно. Сви лекари препоручују. Добива се у кутијама по 60 новч. и 2 фор. у апотекама.

1—3

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

За одржање и пољешање
ЖЕНСКЕ ЛЕПОТЕ

је
Дра Боте помада за лице

најбоље средство. Она уклања за најкраће време пеге, мрве флека и свакојаке оспе у лицу. Сасвим је нешкодљива и како се ова не прави од масти, то не проузрокује бубуљице на лицу. Цена једне тегле 1 флор., мада тегла 50 новч.

Дра Боте водица за умивање

особито добро средство да чува лице од бора и чини да лице постаје свежије и добије еластичност. 1 боца 50 новч.

Главно стовариште за разошиљање код произвађача
АЛЕКСАНДРА пл. КОВАЧА, апот. у В. Вечереку.

Главно стовариште у Новом Саду у трговини Панте Јовановића. — У Будапешти главни депо: *Josef Török, Königsgasse 12.* — У Темишвару апотеке *C. M. Jahner, Klausmann und Albert (Stadtapotheke), St. Tárcazy.* — У Колошвару *V. Tischler, Parfumerie.* — У Бел. Ст. Миклошу *Desid. Mészáros.*

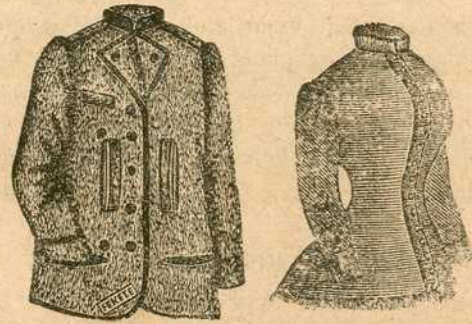
Само је онда прави наш производ, ако има горе насликана наша заштитна марка и ако је зготовљена у апотеци **АЛЕКСАНДРА пл. КОВАЧА.**

Наруџбине са стране обављају се најбрже.

6—10

Само
1 фл. 80 н.

**Влага, хладноћа!
не шкоди!**

Непробојни, топли, трајни и за чудо јефтини су који плетени вунени јакнови и особито добро стоје чојани и од лодна

„ГРАЂАНСКИ“ - ЈАКНОВИ

за јесен и зиму, за господу, госпође, дечаке и девојчице, све по истој цени од 1 фл. 80 н. у I. каквоћи плетени. Ови славни „грађански“ јакнови за сваког су човека најнужнија одећа, и имамо га у овим бојама: пепељастих, мрких, мелирених, драп, бордо, плавих и црних. — Ко такву јакну има најбоље је од хладноће сачуван, јер се они приљубе уз тело, држе подједнаку топлоту и од драгоцене су вредности. Осим споменуте врсте има још две финије сорте:

Од fine зефирске вуне густо исплетени и топли
3 фл. 25 н.

Од чоје и лодна у топлој зимској каквоћи
5 фл. 10 н.

За меру доста је да нам се пошље обим преију. — Разошиљање са наплатом обавља само:

J. F E K E T E, Kleider-Versendung,
Wien, Hundstürmerstrasse № 18/19.

7-12

! ЈОШ НИКАД ДОСАДА !

Један комад платна 1 риф широко (30 рифи)	ф. 3.75
Један комад платна 5/4 рифи широко (30 рифи)	ф. 4.45
Један комад платна широко 1 риф (30 рифи)	ф. 4.70
Један комад платна широко 5/4 рифи (30 рифи)	ф. 5.40
Један комад платна од „Гарна“ 1 риф широко (30 рифи)	ф. 5.25
Један комад платна од „Гарна“ 5/4 рифи широко (30 рифи)	ф. 6.40
Један комад „креас“ платна (30 рифи)	ф. 5.—
Један комад шифона (30 рифи)	ф. 4.20
Један комад платненог оксфорда (30 рифи)	ф. 4.75
Један комад платненог сезира (30 рифи)	ф. 5.75
Један риф изврсног угаситог или плавог матког паркета	10, 15, 20, н.
Један риф изврсног двоструког паркета	15, 20, 25, н.
Један риф } Моде-Порхета } најновије мустре } са Бордуrom 39 н.	
Један риф } (Cosmanos) } за Госпође } без Бордуре 20, 25, 30 н.	
Један риф Молдона } за хаљине 5/4 рифи широк 62 н.	
Један риф белог „Schmürl-порхета“ 5/4 рифи широк 21, 25, 30, 35 н.	
Један риф белог „Piqué-порхета“ 5/4 рифи широк 23, 25, 30, 35 н.	
Једна зимска чисто вунена марама од највеће сорте (10/4 вел.) најновије моде	ф. 3.30

При прегледу ових цена увериће се сваки, да друга мануфактурна трговина није у стању тако јефтино робу продавати, као

В. АДМОВИЋ

ВЕЛИКО СТОВАРИШТЕ МАНУФАКТУРНОГ ЕСПАПА
ТЕМИШВАР, ГЛАВНА ПИЈАЦА.

15—15

Моје стовариште у изложби за извоз из Аустро-Угарске државе код Аустро-Угарског Друштва (österreich. Export-Verein) у Бечу, I. Wollzeile Nr. 35 стоји сваки у свако доба слободно на углед

Велико, добро оргурано стовариште моде-бордуре, паркета, креаса, румбурског и холандског платна, креветних хаљина, чаршавана за столице, салвета, марама од памука и вуне.